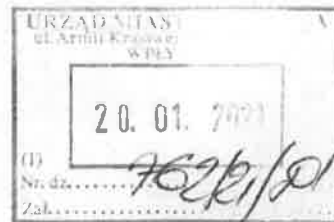

	Informacja w Sprawach	Czytelnia Akt	Biuro Podawcze
Godziny urzędowania	Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ - 15 ³⁰	Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ -16 ⁰⁰
Telefon	22 553 70 70 Radom 48 368 99 08	Wydz. I - IV ul. Jasna 2/4 22 553 78 21, 22 553 78 22 Wydz. V - VII ul. J. Pankiewicza 4 22 553 70 37 Radom 48 368 99 18	ePUAP /wsa_waw/SkrytkaESP
Email	informacja@warszawa.wsa.gov.pl	czytelnia@warszawa.wsa.gov.pl	
NIP 525-2283-365	REGON 016808709	Konto Bankowe Sądu 96 1010 1010 0078 1022 3100 0000	
Wynik rozprawy dostępny po zakończeniu posiedzenia Sądu, najpóźniej w dniu następnym na stronie: http://etr.warszawa.wsa.gov.pl			

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie**
WYDZIAŁ IV
ul. Jasna 2/4
00-013 Warszawa

Dnia 15 stycznia 2021 r.
Sygn. akt IV SA/Wa 1588/20

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt sądu

Rada Miasta Otwocka
ul. ul. Armii Krajowej 5
05-400 Otwock

DORĘCZENIE ODPISU WYROKU

W wykonaniu zarządzenia z dnia 10 grudnia 2020 sekretariat Wydziału IV Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego doręcza jako Organowi Administracji odpis wyroku wraz z uzasadnieniem z dnia 10 grudnia 2020 r. wydanego na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym.

Wojewódzki Sąd Administracyjny
Stary sekretarz

POUCZENIE

1. Od powyższego wyroku przysługuje skarga kasacyjna do Naczelnego Sądu Administracyjnego w terminie 30 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem, za pośrednictwem tutejszego Sądu, przy czym oddanie pisma w placówce Poczty Polskiej S.A. (będącej operatorem wyznaczonym w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe), albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym albo polskim urzędzie konsularnym, jak również złożenie pisma przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego lub aresztu śledczego oraz przez członka załogi polskiego statku morskiego u kapitana statku jest równoznaczne z wniesieniem go do Sądu. Datą wniesienia pisma w formie dokumentu elektronicznego jest określona w urzędowym poświadczeniu odbioru data wprowadzenia pisma do systemu teleinformatycznego sądu (art. 83 § 3, 4 i 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, zwanej dalej „p.p.s.a.”)
2. Skarga kasacyjna złożona po upływie wskazanego powyżej trzydziestodniowego terminu zostanie odrzucona (art. 178 p.p.s.a.).
3. Skarga kasacyjna powinna być sporządzona przez pełnomocnika będącego: adwokatem lub radcą prawnym, albo doradcą podatkowym - w sprawach obowiązków podatkowych i celnych oraz w sprawach egzekucji administracyjnej związanej z tymi obowiązkami lub rzecznikiem

- patentowym - w sprawach własności przemysłowej. Skarga kasacyjna sporządzona przez podmiot nieuprawniony będzie odrzucona bez merytorycznego rozpoznania.
4. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy przez ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu określonym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 2015 r. w sprawie określenia wzoru i sposobu udostępnienia urzędowego formularza wniosku o przyznanie prawa pomocy w postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz sposobu dokumentowania stanu majątkowego, dochodów lub stanu rodzinnego wnioskodawcy (Dz. U. z 2015 r. poz. 1257, z późn. zm.). Złożenie tego wniosku nie przerywa biegu terminu do wniesienia skargi kasacyjnej.
 5. Urzędowe formularze, o których mowa w pkt 4, są udostępniane we wszystkich wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, w urzędach gmin, a także w Internecie pod adresem: <http://www.warszawa.wsa.gov.pl/>.
 6. Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadomić Sąd o każdej zmianie swego miejsca zamieszkania, adresu do doręczeń, w tym adresu elektronicznego, lub siedziby. W razie zaniedbania tego obowiązku pismo sądowe pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia chyba, że nowy adres jest Sądowi znany (art. 70 § 1 i 2 p.p.s.a.).

POUCZENIE O WARUNKACH WNOŠZENIA PISM ORAZ DORECZANIA PISM PRZEZ SĄD ZA POMOCĄ ŚRODKÓW KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ

1. Pisma do sądu administracyjnego można wnieść w formie dokumentu elektronicznego przez elektroniczną skrzynkę podawczą sądu (art. 12b § 2 p.p.s.a.). Elektroniczna skrzynka podawcza sądu jest zlokalizowana na elektronicznej platformie usług administracji publicznej (ePUAP). W celu wniesienia takiego pisma do sądu strona powinna posiadać konto na platformie ePUAP. Instrukcja zakładania konta dostępna jest pod adresem: <https://epuap.gov.pl/wps/portal>. Pisma wysłane na adres elektroniczny sądu (adres e-mail), czyli z pominięciem elektronicznej skrzynki podawczej sądu, nie wywołują skutków prawnych, które ustawa - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wiąże ze złożeniem pisma procesowego.
2. Każde pismo w formie dokumentu elektronicznego powinno zawierać adres elektroniczny (tj. adres na platformie ePUAP). W przypadku niewskazania adres elektroniczny przyjmuje się, że właściwym jest ten adres, z którego nadano pismo wniesione w formie dokumentu elektronicznego (art. 46 § 2a i 2d p.p.s.a.).
3. Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadamiać sąd o każdej zmianie miejsca zamieszkania, adresu do doręczeń, w tym adresu elektronicznego, lub siedziby. W razie zaniedbania tego obowiązku pisma wysłane na dotychczasowy adres pozostawia się w aktach ze skutkiem doręczenia, chyba że nowy adres jest sądowi znany (art. 70 § 1 i 2 p.p.s.a.).
4. Pismo i załączniki wnoszone w formie dokumentu elektronicznego powinny zostać podpisane przez stronę albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym (art. 46 § 2a i 2b p.p.s.a.).
5. Do pisma w formie dokumentu elektronicznego nie dołącza się jego odpisów (art. 47 § 3 p.p.s.a.). Zamiast odpisu pisma strona zobowiązana jest do uiszczenia opłaty kancelaryjnej za sporządzenie wydruków takiego pisma i jego załączników wniesionych w formie dokumentu elektronicznego w celu ich doręczenia stronom, które nie posługują się środkami komunikacji elektronicznej do odbioru pism (art. 235a p.p.s.a.).
6. Datą wniesienia pisma w formie dokumentu elektronicznego jest określona w urzędowym poświadczeniu odbioru data wprowadzenia pisma do systemu teleinformatycznego sądu (art. 83 § 5 p.p.s.a.).
7. Wniesienie pisma do sądu w formie dokumentu elektronicznego jest równoznaczne z żądaniem doręczania korespondencji z sądu za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Pisma sądu mogą być doręczane stronie za pomocą środków komunikacji elektronicznej również w przypadku, gdy strona składa do sądu pisma w postaci papierowej, jeżeli wystąpi ona do sądu o takie doręczenie i wskaże sądowi adres elektroniczny albo wyrazi zgodę na doręczanie pism za pomocą tych środków i wskaże sądowi adres elektroniczny (art. 74a § 1 p.p.s.a.). W przypadku niewskazania adresu elektronicznego doręczenie pism przez sąd następuje na adres zamieszkania, a w razie jego braku - na adres do doręczeń, lub siedziby strony, jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika (art. 46 § 2d p.p.s.a.).

..Art. 177 § 1 Skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok lub postanowienie, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 2. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej dla stron wiąże również prokuratora, Rzecznika Praw Obywatelskich i Rzecznika Praw Dziecka. Jeżeli jednak orzeczenia nie doręcza się stronie prokurator,

Rzecznik Praw Obywatelskich i Rzecznik Praw Dziecka mogą w terminie trzydziestu dni od dnia wydania orzeczenia wystąpić o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia i wnieść skargę kasacyjną w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 3. W razie ustanowienia w ramach prawa pomocy adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego po wydaniu orzeczenia, na wniosek złożony przez stronę, której doręcza się odpis orzeczenia z uzasadnieniem sporządzonym z urzędu, albo przez stronę, która zgłosiła wniosek o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia, termin do wniesienia skargi kasacyjnej biegnie od dnia zawiadomienia pełnomocnika o jego wyznaczeniu, jednak nie wcześniej niż od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 4. Jeżeli pełnomocnik wyznaczony na podstawie art. 253 § 2 nie stwierdza podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, składa w sądzie, w terminie do wniesienia skargi kasacyjnej, sporządzoną przez siebie opinię w tym przedmiocie wraz z odpisem dla strony, dla której został ustanowiony. Sąd doręcza odpis opinii stronie. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej przez stronę biegnie od dnia doręczenia odpisu opinii, o czym sąd poucza stronę, dokonując doręczenia.

§ 5. Przepisu § 4 zdanie trzecie nie stosuje się, jeżeli sąd stwierdzi, że opinia nie została sporządzona z zachowaniem zasad należytej staranności. W takim przypadku sąd zawiadamia o tym właściwą okręgową radę adwokacką, radę okręgowej izby radców prawnych, Krajową Radę Doradców Podatkowych lub Krajową Radę Rzeczników Patentowych, która wyznacza innego pełnomocnika.

§ 6. W przypadku odmowy przyznania prawa pomocy w zakresie obejmującym ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego na wniosek, o którym mowa w § 3, bieg terminu do wniesienia skargi kasacyjnej nie może rozpocząć się wcześniej niż od dnia doręczenia stronie postanowienia, a jeżeli strona wnieśli środek zaskarżenia na to postanowienie - wcześniej niż od dnia doręczenia postanowienia kończącego postępowanie w tym przedmiocie."

ODPIS

Sygn. akt IV SA/Wa 1588/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2020 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący	sędzia WSA Anna Sękowska
Sędziowie	sędzia WSA Joanna Borkowska (spr.)
	asesor WSA Paweł Dańczak

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2020 r.
na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym
sprawy ze skargi Prokuratora Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie
na uchwałę Rady Miasta Otwocka
z dnia 10 lipca 2019 r. nr XV/130/19
w przedmiocie **przyjęcia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miasta**

- 1. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części dotyczącej:**
 - a) § 8 ust. 2 w zakresie słów „i maksymalnej pojemności 80l każdy”;**
 - b) § 6 ust. 4 pkt. 1 w zakresie słowa „płynnych”;**
 - c) § 7 ust. 2 w zakresie słów „z wyjątkiem napraw awaryjnych” oraz „ są prowadzone na własny użytek”;**
- 2. oddala skargę w pozostałej części.**

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Monika Sękowska
Btlogarska
Kuleni Sędziwa

UZASADNIENIE

Rada Miasta Otwocka (dalej organ) dnia 10 lipca 2019 r. podjęła uchwałę nr XV/130/19 w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Strachówka, której załącznikiem jest „Regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Strachówka” (dalej: Regulamin).

Pismem z dnia 26 czerwca 2020 r. Prokurator Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie (dalej skarżący) wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na wskazaną wyżej uchwałę Rady Miasta Otwocka, zarzucając istotne naruszenie prawa w postaci przekroczenia delegacji ustawowej wyrażonej w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu czystości i porządku w gminach i nałożenie w Regulaminie obowiązków i zakazów, do których określenia Rada Miasta Otwocka nie była upoważniona poprzez:

1. wprowadzenie w § 3 ust. 1 i 2 nakazu określonego postępowania z opróżnionymi opakowaniami;
2. wprowadzenie w § 6 ust. 4 pkt 1 nieznanego ustawie pojęcia „nieczystości płynne”;
3. nałożenie w § 6 ust. 4 pkt 2 obowiązków na przedsiębiorcę prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych;
4. ograniczenie w § 7 ust. 1 pkt 1 i 3 uprawnienia mycia pojazdów samochodowych poza myjniami tylko do utwardzonego i szczelnego podłoża, a nadto mycia wyłącznie nadwozia pojazdu;
5. ustalenie w § 7 ust. 2, że na nieruchomości mogą być wykonywane naprawy pojazdów samochodowych wyłącznie, gdy nie mają charakteru „napraw awaryjnych” oraz ograniczenie napraw pojazdów samochodowych poza warsztatami naprawczymi jedynie do napraw wykonywanych na własny użytek, a nie w celach zarobkowych, które dodatkowo nie powodują zanieczyszczenia wód, gruntu ani uciążliwości dla mieszkańców;
6. określenie w § 8 ust. 2 maksymalnych pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na drogach publicznych oraz na nieruchomościach służących do użytku publicznego;
7. powtórzenie w § 9 ust. 2 pkt 4 lit. a-d i w § 9 ust. 3 pkt. 1 lit. a-d w sposób niedokładny treści § 4 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 29 grudnia

IV SA/Wa 1588/20

2016 roku w sprawie szczegółowego sposobu selektywnego zbierania wybranych frakcji odpadów;

8. nałożenie w § 9 ust. 3 pkt 3 na właścicieli nieruchomości obowiązku, aby pojemniki do selektywnej zbiórki odpadów zapewniały gwarancję bezpieczeństwa dla pracowników przedsiębiorcy odbierającego odpady podczas opróżniania i dla osób gromadzących odpady, a nadto dawały gwarancję długotrwałego użytkowania;

9. określenie w § 13 ust. 1 pkt 1-3 miejsc, gdzie na nieruchomości mają być rozmieszczone pojemniki i worki do zbierania odpadów;

10. określenie w § 13 ust. 3 terminów, w jakich pojemniki i worki z odpadami komunalnymi mają być udostępniane do odbioru;

11. wprowadzenie w § 15 ust. 4 pkt 1-3 zakazu składowania lub magazynowania odpadów w miejscach do tego nie przeznaczonych, zakazu umieszczania odpadów z lokali handlowych, gastronomicznych, usługowych, targowisk w koszach ulicznych i pojemnikach przeznaczonych dla nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy oraz zakazu podrzucania odpadów komunalnych na teren innej nieruchomości i do pojemników na odpady komunalne będące w użytkowaniu innego właściciela;

12. ustalenie w § 17 ust. 1 i 2 częstotliwości sprzątania gminnych dróg i placów;

13. uregulowanie w § 18 ust. 1-5 miejskiej ewidencji miejsc nieprzeznaczonych do składowania odpadów, w których składowane są odpady;

14. unormowanie w § 19 ust. 1 i 2 kwestii likwidacji nielegalnych wysypisk śmieci;

15. zobowiązanie w § 22 ust. 1 osób utrzymujących zwierzęta domowe do dołożenia starań, by zwierzęta te były jak najmniej uciążliwe dla otoczenia i nie zakłócały spokoju domowego;

16. ustalenie w § 22 ust. 3 obowiązków osób utrzymujących psy na terenie prywatnej posesji;

17. wprowadzenie w § 22 ust. 4 generalnej zasady wyprowadzania wszystkich psów na uwięzi w miejscach publicznych, a zwierząt agresywnych lub mogących stanowić zagrożenie dla otoczenia - również w kagańcu oraz wyłącznie przez osoby dorosłe;

18. ustalenie w § 22 ust. 5 zasad zwalniania zwierząt domowych ze smyczy;

IV SA/Wa 1588/20

19. wprowadzenie w § 22 ust. 7 niejasnego pojęcia „codziennego dozoru” zwierząt domowych w obrębie nieruchomości niezamieszkałych;

20. nałożenie w § 25 ust. 1 pkt 1 na osoby prowadzące hodowlę zwierząt gospodarskich 1 obowiązku zapewnienia gromadzenia i usuwania powstających w związku z hodowlą odpadów i nieczystości w sposób zgodny z prawem;

21. nałożenie w § 25 ust. 1 pkt 2 na osoby prowadzące hodowlę zwierząt gospodarskich - obowiązku niepowodowania uciążliwości takich jak hałas i odory w stosunku do osób zamieszkujących na nieruchomości lub nieruchomościach sąsiednich;

22. zobowiązanie w § 25 ust. 2 osób utrzymujących pszczoły, aby hodowla nie była uciążliwa dla właścicieli nieruchomości sąsiednich oraz określenie minimalnej odległości posadowienia uli od granicy nieruchomości;

23. ustanowienie w § 26 ust. 1 obowiązku deratyzacji na obszarze całej gminy;

24. nieregulowanie, wbrew delegacji ustawowej, kwestii uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego.

W związku z powyższym skarżący na podstawie art. 147 § 1 ppsa wniósł o stwierdzenie nieważności wymienionej uchwały Rady Gminy Strachówka w całości, a także - na podstawie art. 119 pkt 2 ppsa - o skierowanie sprawy do rozpoznania w trybie uproszczonym.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o oddalenie skargi w części dotyczących zarzutów §3 ust. 1 i 2; §7 ust. 1 i 3; §13 ust. 1 pkt. 1-3 i §22 ust. 3, 4 Regulaminu, w pozostałym zakresie pozostawiając skargę do uznania Sądu.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Skarga podlegała uwzględnieniu w zakresie, w jakim Rada Miasta Otwocka wyszła poza zakres upoważnienia ustawowego.

W świetle art. 94 Konstytucji RP organy samorządu terytorialnego wydają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. Jednocześnie zasada praworządności, wyrażona w art. 7 Konstytucji RP wymaga, żeby materia,

regulowana wydanym aktem normatywnym, wynikała z upoważnienia ustawowego i nie przekraczała zakresu tego upoważnienia. Wynika to także wprost z art. 40 ustawy o samorządzie gminnym, zgodnie z którym gminie przysługuje prawo stanowienia aktów prawa miejscowego obowiązujących na obszarze gminy na podstawie upoważnień ustawowych. Tym samym wydając akt prawa miejscowego organ gminy zobowiązany jest ściśle przestrzegać delegacji ustawowej. Akty prawa miejscowego, jako akty podstawowe muszą być niesprzeczne zarówno z ustawą, na podstawie której zostały wydane, jak również z Konstytucją i innymi aktami ustawowymi, które bezpośrednio lub pośrednio odnoszą się do tej samej materii. Akty prawa miejscowego nie mogą regulować ponownie tego, co już jest zawarte w obowiązującej ustawie (art. 137 Zasady Techniki Prawodawczej), a tym bardziej niedopuszczalna jest modyfikacja przepisów ustawy w akcie prawa miejscowego.

Upoważnienie ustawowe do uchwalenia regulaminu czystości i porządku w gminie stanowi art. 4 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, z zgodnie z którym rada gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, uchwała regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, który jest aktem prawa miejscowego. Zakres regulacji uchwalanego regulaminu wynika z art. 4 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Wyliczenie zaś w tym przepisie elementów uchwały o regulaminie ma charakter wyczerpujący, co oznacza, że nie wolno w nim zamieszczać postanowień, które wykraczałyby poza treść art. 4 ustawy.

Analizując treść zaskarżonej uchwały Sąd podzielił stanowisko skarżącego, że Rada Miasta Otwocka wyszła poza upoważnienie ustawowe zawarte w art. 4 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w odniesieniu do § 8 ust. 2 słów „i maksymalnej pojemności 80 l każdy” załącznika nr 1 do zaskarżonej uchwały.

Ma także rację skarżący, że stanowi istotne naruszenie prawa. tj. art. 4 ust. 2 w/w ustawy wskazanie w do § 8 ust. 2 Regulaminu objętości koszy ulicznych przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na drogach publicznych oraz na nieruchomościach służących do użytku publicznego tj. 80 litrów. W art. 4 ust.2 pkt 2 omawianej ustawy przewidziano jedynie możliwość ustalenia w regulaminie rodzaju i minimalnej pojemności pojemników lub worków, nie zaś przedziału możliwych pojemności., zatem należało uznać, że w/w przepisy Regulaminu wykraczają poza zakres upoważnienia ustawowego.

myjniami i warsztatami naprawczymi, były dopuszczalne i nie zagrażały środowisku. Zgodnie z tym i wymogami za uprawniony należało uznać zapisy Regulaminu, że mycie pojazdów jest dozwolone na utwardzonej powierzchni, obejmować nadwozie, a naprawy pojazdów samochodowych nie powodują zanieczyszczenia wód, gruntu ani uciążliwości dla mieszkańców.

Podobnie Sąd nie podzielił zarzut istotnego naruszenia art. 4 ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach w zw. z art. 7 i 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez nałożenie w § 9 ust. 3 pkt 3 na właścicieli nieruchomości obowiązku, aby pojemniki do selektywnej zbiórki odpadów zapewniały gwarancję bezpieczeństwa dla pracowników przedsiębiorcy odbierającego odpady podczas opróżniania i dla osób gromadzących odpady, a nadto dawały gwarancję długotrwałego użytkowania, określenie w § 13 ust. 1 pkt 1-3 miejsc, gdzie na nieruchomości mają być rozmieszczone pojemniki i worki do zbierania odpadów, a w § 13 ust. 3 terminów, w jakich pojemniki i worki z odpadami komunalnymi mają być udostępniane do odbioru, wprowadzenie w § 15 ust. 4 pkt 1-3 zakazu składowania lub magazynowania odpadów w miejscach do tego nie przeznaczonych, zakazu umieszczania odpadów z lokali handlowych, gastronomicznych, usługowych, targowisk w koszach ulicznych i pojemnikach przeznaczonych dla nieruchomości, na których zamieszkują mieszkańcy oraz zakazu podrzucania odpadów komunalnych na teren innej nieruchomości i do pojemników na odpady komunalne będące w użytkowaniu innego właściciela, ustalenie w § 17 ust. 1 i 2 częstotliwości sprzątnięcia gminnych dróg i placów, uregulowanie w § 18 ust. 1-5 miejskiej ewidencji miejsc nieprzeznaczonych do składowania odpadów, w których składowane są odpady oraz unormowanie w § 19 ust. 1 i 2 kwestii likwidacji nielegalnych wysypisk śmieci.

Wskazane zapisy w Regulaminie nie stanowią – wbrew zarzutom skargi - rozszerzenia zawartego w ustawie obowiązku, a określają jedynie wymagania i konkretyzacje w tym zakresie. Tak właśnie w ocenie Sądu należy traktować nakazanie właścicielom w §3 ust. 1 i 2 Regulaminu zmniejszania objętości odpadów komunalnych przed ich wrzuceniem do pojemnika oraz zbieranie surowców tak aby nie były mokre i zniekształcone przed wrzuceniem ich do worka przeznaczonego do selektywnej zbiórki odpadów komunalnych wskazać należy, iż określenie w regulaminie wskazówek dotyczących zbierania i segregowania odpadów jest zgodne z przepisami ustawy. Wprowadzenie w/w zapisów do regulaminu odnosi się wprost do zapisu art. 4 ust. 2 pkt. 2 ustawy o utrzymaniu porządku i czystości w gminach,

IV SA/Wa 1588/20

Sąd podzielił również stanowisko skarżącego, że istotnym naruszeniem prawa, tj. art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach było zastosowanie w § 6 ust. 4 pkt 1 Regulaminu, pojęcia „nieczystości płynnych”, gdy ustawodawca w art. 4 ust. 2 u.c.p.g. odnosi się do „nieczystości ciekłych”.

Stosownie do treści art. 4 ust. 1 u.c.p.g., uchwała o utrzymaniu czystości i porządku w gminie jest aktem prawa miejscowego, zawiera bowiem normy abstrakcyjne i generalne. Charakter normatywny uchwały oznacza, że wyznacza on adresatom określony sposób zachowania się. Generalny charakter normy oznacza, że określa adresata poprzez wskazanie cech, nie zaś wymienianie z nazwy. Abstrakcyjność normy wyraża się natomiast w tym, że nakazy, zakazy lub dozwolone postępowanie może mieć miejsce w pewnych z reguły powtarzalnych okolicznościach, nie zaś w jednej konkretnej sytuacji.

Należy zgodzić się ze skarżącym, że wspomniany przepis ustawy nie upoważnił organu do wyeliminowania wykonania napraw awaryjnych oraz ograniczenia napraw pojazdów samochodowych poza warsztatami naprawczymi jedynie do napraw wykonywanych na własny użytek, a nie w celach zarobkowych, jak to uczyniono w § 7 ust. 2 Regulaminu. Słusznie zauważył skarżący, że organ posłużył się w tym przypadku pojęciem nieostrym „napraw awaryjnych”, które nie pozwala na właściwe stosowanie przepisu, co w konsekwencji może wywoływać trudności interpretacyjne u odbiorców aktu prawnego. Tak skonstruowany przepis przeczy konstytucyjnej zasadzie pewności i określoności prawa (art. 2 Konstytucji RP) i stanowi naruszenie § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 roku w sprawie Zasad techniki prawodawczej, w którym sformułowano generalny nakaz takiego redagowania przepisów aktów prawodawczych, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencje prawodawcy.

Niezasadne są natomiast pozostałe zarzuty skargi.

Odnosząc się do zarzutów postawionych w pkt 4 i 5 skargi, należy wskazać, że art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. d omawianej ustawy przewiduje, że regulamin powinien określać zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące mycia i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi. Przepis ten upoważnia radę gminy do określenia w regulaminie zasad, tj. warunków, jakie muszą być spełnione, żeby mycie i naprawa pojazdów samochodowych poza

który – jak to wskazano wyżej - nakazuje określenie w regulaminie m. in. warunków rozmieszczania pojemników i worków oraz utrzymania pojemników w odpowiednim stanie sanitarnym. Do utrzymania pojemników w stanie sanitarnym niezbędne jest zatem dokładne określenie w jaki sposób postępować z różnymi opakowaniami pod odpadach komunalnych. Podobnie Sąd nie dostrzegł przekroczenia przez organ dyspozycji ustawowej w zapisie §13 ust. 1 pkt. 1-3 Regulaminu tj. w zakresie dotyczącym w kwestii zobowiązania właścicieli nieruchomości do wyznaczenia na terenie posesji wyodrębnionego miejsca na lokalizację pojemników lub worków przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych. Norma art. 4 ust. 2 pkt. 2a omawianej ustawy uprawnia bowiem organ do określenia zasad utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym i porządkowym miejsc gromadzenia odpadów, a aby było to możliwe niezbędne jest zlokalizowanie pojemników lub worków służących do zbierania odpadów komunalnych w odpowiednim miejscu.

Podobnie Sąd nie podzielił zarzutu istotnego naruszenia art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach poprzez zobowiązanie w § 22 ust. 1 Regulaminu osób utrzymujących zwierzęta domowe do dołożenia starań, by zwierzęta te były jak najmniej uciążliwe dla otoczenia i nie zakłócały spokoju domowego, . ustalenie w § 22 ust. 3 obowiązków osób utrzymujących psy na terenie prywatnej posesji, wprowadzenie w § 22 ust. 4 generalnej zasady wyprowadzania wszystkich psów na uwięzi w miejscach publicznych, a zwierząt agresywnych lub mogących stanowić zagrożenie dla otoczenia - również w kagańcu oraz wyłącznie przez osoby dorosłe, ustalenie w § 22 ust. 5 zasad zwalniania zwierząt domowych ze smyczy, wprowadzenie w § 22 ust. 7 niejasnego pojęcia „codziennego dozoru” zwierząt domowych w obrębie nieruchomości niezamieszkałych.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach Regulamin powinien określać obowiązki osób utrzymujących zwierzęta domowe, mające na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Istotą tej regulacji winno być zatem określenie obowiązków osób utrzymujących zwierzęta w taki sposób, by osiągnąć skutki wyznaczone przez cele określone przez ustawodawcę. Art. 5 ust. 2 pkt. 6 omawianej ustawy upoważnia organ do ustalenia sposobu postępowania ze zwierzętami domowymi w taki sposób, by ich pobyt na terenie przeznaczonym do wspólnego użytku nie był uciążliwy nie tylko pod względem zanieczyszczenia terenów przeznaczonych do użytku lecz także, by nie

zagrozały przebywającym tam osobom. Sąd podzielił stanowisko organu, że istotą tej regulacji powinno być określenie obowiązków osób utrzymujących zwierzęta w taki sposób, by osiągnąć skutki wyznaczone przez cele określone przez ustawodawcę. W art. 4 ust. 2 pkt. 6 ustawy zakreślono obowiązki osób utrzymujących zwierzęta domowe granicami celów wymienionych w tym przepisie. Celami tymi są: ochrona przed zagrożeniem i uciążliwością dla ludzi oraz ochrona przed zanieczyszczeniem, zatem w ocenie Sądu nałożenie na osoby utrzymujące zwierzęta domowe takich obowiązków jak w kontrolowanych przepisach Regulaminu realizuje zamierzony przez ustawodawcę cel wynikający z art. 4 ust. 2 pkt. 6 ustawy, a także ma na względzie dobrostan zwierząt.

Powyższe uwagi znajdują zastosowanie również wobec zarzutów dotyczących nałożenia w § 25 ust. 1 pkt 1 Regulaminu na osoby prowadzące hodowlę zwierząt gospodarskich 1 obowiązku zapewnienia gromadzenia i usuwania powstających w związku z hodowlą odpadów i nieczystości w sposób zgody z prawem oraz - w § 25 ust. 1 pkt 2 - obowiązku niepowodowania uciążliwości takich jak hałas i odory w stosunku do osób zamieszkujących na nieruchomości lub nieruchomościach sąsiednich, a także zobowiązanie w § 25 ust. 2 osób utrzymujących pszczoły, aby hodowla nie była uciążliwa dla właścicieli nieruchomości sąsiednich oraz określenie minimalnej odległości posadowienia uli od granicy nieruchomości. Znajdujące się w wyżej wymienionych zapisach regulaminu unormowania, stanowią realizację dyspozycji art. 4 ust. 2 pkt. 7 omawianej ustawy.

Sąd podzielił również stanowisko organu, że realizacja dyspozycji art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach poprzez określenie w § 26 ust. 1 Regulaminu, że terenami przeznaczonymi do deratyzacji są obszary położone w granicach administracyjnych miasta, bowiem ostatecznie powołany przepis ustawy wprost nakłada na organ obowiązek wyznaczenia obszarów podlegających obowiązkowi deratyzacji. Zawarty po słowach „w szczególności” katalog nieruchomości nie narusza tego przepisu. Wprowadzenie takiego zapisu, miało spowodować przeprowadzenie deratyzacji każdorazowo w razie zaistnienia takich okoliczności, a nie tylko w określonych ściśle okresach niezależnie od zaistnienia problemu, co jest rozwiązaniem racjonalnym, a o takie zapewne chodziło ustawodawcy.

**W tym stanie rzeczy Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w części,
na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a., a w części na podstawie art. 151 P.p.s.a. orzekł
jak w sentencji wyroku.**

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Monika Białogowska
Białogowska
Kancelaria Sądowa

